

paany tage Ordet; men Jakobe var allerede paa Vej mod Døren og gik bort uden Farvel.

Da hun stod ude paa Gaden, grebes hun af en saa overmægtig Længsel efter at se Per, at hun efter en kort Kamp med sig selv søgte en Droske og kørte ud til Nyboder. Hun syntes ikke, hun kunde faa Ro i sit Sind, før hun havde gjort Afbøn for sin Mistro og bedt ham om Tilgivelse for det Forræderi, som Besøget hos Broderen (hun indsaae det nu!) i Grunden var. — Aa, hvor godt hun forstod ham nu! Hvor levende hun følte, hvad han havde gennemgaaet derhjemme i Faderens Præstegaard! Hun havde under den selvretfærdige Broders Tale faaet et Indtryk af dette Hjem, der fik hende til at fryse.

Hun naaede Hjertensfrydgade ikke fem Minuter efter, at Per var gaaet derfra. Graalige Røgstriber fra hans Cigar svævede endnu under det lave Loft i hans lille Stue, da Trine førte hende derind og paa hendes Forlangende lod hende alene.

Hun blev staaende midt paa Gulvet og saae sig om. Hun saae paa de nøgne Vægge, paa den itubrudte Gyngestol, paa den lille sorte Voksdugspuf, og et Øjeblik glemte hun næsten sin Skuffelse af Forfærdelse over dette mørke Rum, der mindede hende om en Fængselscelle. Hun havde dog ikke troet, at han boede saa fattigt, saa umenneskelig trist! Og atter faldt der et nyt, forklarende og forsonende Lys over ham og hans hensynsløse Higen efter at naa om paa Livets Solskinsside. Omgivet af en saa nedslaaende Armod og med en saa glædeløs Barndom bag sig — hvor kunde han da blive andet end en Lykkejæger? Og hun følte en ny, øm Tilfredsstillelse ved at vide sig rig nok til at kunne gøre ham glad.